

Beszélő kapuk

Tizenhét madár cikázott az egyre árnyasodó fellegek puha takarásában. Fehér tollaikat megmécibálta a szél, csőrükön élesen csillantak a felhők közül kikandikáló napsugarak.

Az eleinte még megtartott alakzatuk addigra teljesen összekuszálódott, nyugodt repülésük kerge, zavaros verdesésbe csapott át. Menekültek. Vadászuk keze azonban nem holmi sebző puskát markolt. Már az életüket birtokolta, hatalma volt megfáradt testük felett.

Látszólag csak egy sötét árny volt, egy szűz véres köpenyébe burkolózó alak. Szeme csont fehéren csillogott, testéből halványan szűrődött ki a megkínzott lelkek egykori ragyogása. Most pedig csak egy karnyújtásnyira volt tőle a megannyi árva áldozata. Mérheteretlenül szomjazott rájuk. Ki akarta szípolozni a maradék erejüket is.

Ahogy közelebb férközött a rettegő teremtményekhez, azok igyekeztek szaporábban csapkodni megsebzett szárnyaikkal, viszont a hónapok óta tartó menekülésben a kimerültség kezdett úrrá lenni felettük. Az árny hosszú, gomolygó karja lassan az utolsó, legfiatalabb madár karcsú lábára tekeredett, lassacskán elhúzva az egyedet a többi közül. Az hiába próbált ellenszegülni, a sűrű füsttömegből álló kéz jóval erősebbnek bizonyult az erőtlen szellemhez képest. A tömegből kiragadva a Vadász a madár szárnyát szorosan megragadta, majd pár apró roppanással letépte azt. A földre aranyló csíkban kezdett folydogálni a vér. A madártestet fényár járta körbe, majd egy utolsó villanással szertefoszlott. Csupán néhány piciny toll hullott alá finoman.

Az örvénylő madárjai a felhők hullámzó tengerében, amelyek szürkén lebegtek az égbolton, eltakarva a nyugovóra térő Napot, keserves bűgásba kezdtek, viszont nem volt lehetőségük megállni elsiratni sajnálatos sorsra jutott hűgukat, mert a rém már a felemészített lélekkel megtelve indult ismét utánuk.

Nem sok idő telt bele, míg a második, majd harmadik martalékát is karmai közt nyomorgathatta a Vadász. A lelkek elveszve menekültek, egyre kevesebb reményt látva a túlélésre – már amennyire az emberi testtől majdnem teljesen megfosztott, de mégis valamilyen láthatatlan kapcsolattal összekötött, madzagon rángatott bábuéletet életnek lehet nevezni...

És mégis. Valahogy ez a megmagyarázhatatlan tudat hajtotta őket tovább és tovább. Valamilyen módon még fennállt a kapcsolat a lélek és a test között, akkor is, ha csekély volt. Meg nem fogható térképként vezette őket egy messzi tájra. Anyjuk csengő énekhangja szólította kifelé a tizennégy leányt a felhők védelmező burka alól, egy nagy fennsík felé. Más útmutatás hiányában bízni kezdtek a misztikus neszben, s így csapatként egy hirtelen mozdulattal átvágtak a fellegtakarón, ami nagy, bársonyos pamacsokra bomolva szállingózott körülöttük.

A fűvel borított pusztaságon végigtekintve a Vadász árnya csak a távolban ringatózott elmaradva. Ez némi megnyugvást adott a hajszolt vándoroknak. Az anya egyre-és egyre terelgette lányait útjukon, teljes békét azonban sosem lelhettek, a Vadász tekintetét mindig magukon érezték. A végtelennek tűnő, csillagos éjszakába burkolózott síkságot egyszerre egy rettenetes rázkódás töltötte be. A földből hatalmas dörejjel tizenhét fából faragott, pirosra festett kapu emelkedett ki. Mindegyiken díszes faragás futott végig, különféle ismeretlen írásokkal tarkítva. Egészen az égi magasodva csókot váltottak a csillagokkal. Tetejükre pompás bokkrétákat tűztek, amelyek ezernyi színben kápráztak. Leszámítva három, szorosan egymás mellett állót, melyeket feketén hervadoztak a

virágok... Az édesanya kérő hangja szakította meg a levegőben kavargó ámulatot. Azt szerette volna lányaitól, hogy lépjenek át a kapukon. A lélekmadarak viszont csak félve hánykolódtak a szél hátán. A hang kissé indulatosabban ismételte mondanivalóját, újra és újra. A lelkek megrémülten zavarodottan tekintettek körbe; most még inkább érezték anyjuk közelségét, viszont hangja torz volt. Mintha már nem csak az ő lágy éneke szólna, hanem mellette egy másik, gúnyos és dühös, sokkalta mélyebb szó. A két szólam lassan összeolvadt, a kapukon arcok formálódtak. Tizenhét beszélő arc. Erőszakosan unszolták őket, hogy lépjenek át rajtuk, a láthatatlan erő is minduntalan sodorta őket a boltívek közelébe.

Mígnem az egyik madárka már nem bírta tovább elviselni, leszállva a talajra megindult a kapuk felé. Felbátorodva a többi is követte példáját. Lépésnyire érve a bejáratokhoz a madárszárnyaik eltűntek, s fényárban úszva emberi alakot öltöttek. Tudatuk teljesen eltompult a mámortól, miközben kettőt lépve átléptek a kapukon. Azok azonban rögvest bezárultak mögöttük, ők pedig pánikolva próbáltak kiszabadulni. Megfordulva pedig nem láttak mást, mint a Vadászt, aki kimérten megszólalt a kapuk hangján:

- Hát ismét találkoztunk.

Berecz Éva , középiskolás